

Arrest

nr. 153 197 van 24 september 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 29 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn, geboren te L. op [...1966].

Op 3 juni 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 3 juni 2008 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 8 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 7 mei 2009 ontvankelijk.

Op 15 januari 2011 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw K. A, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 13 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K. A.

Op 9 oktober 2013 werd verzoeker uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken om bewijzen over te maken van de bestaansmiddelen van de Belg met betrekking tot de laatste 12 maanden. Deze brief werd op 29 oktober 2013 aan verzoeker betekend.

Op 23 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 5 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de voormelde aanvraag van 7 mei 2009 ontvankelijk doch ongegrond, en tevens werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een beroep in (rolnr. 129 918).

Op 8 juli 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K. A.

Op 12 december 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 131 266 van 13 oktober 2014 verwierp de Raad het voormeld beroep daar verzoeker niet binnen de bij wet voorziene termijn de Raad op de hoogte had gesteld van zijn wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, hetgeen niet was ingegeven door overmacht of onoverwinnelijke dwaling.

Op 29 oktober 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw K. A.

Op 28 april 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/10/2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden een aantal loonfiches voorgelegd. Uit het voorgelegde loonfiches van het OCMW Antwerpen dd oktober, november, december 2014 blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon. De Belg geniet op die manier dus nog steeds sociale bijstand, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt zonder tewerkstelling art. 60. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Gezien de verwerende partij ten onrechte stelt dat de echtgenote van verzoeker geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van mevrouw A. K. in het kader van art. 60 van de OCMW-wet.

Verder stelt verwerende partij gewoonweg dat dergelijke inkomsten voortspruitende uit tewerkstellingen in het kader van art. 60 van de OCMW-wet niet worden aanvaard.

Nochtans worden deze inkomsten niet uitgesloten door de wet. Deze kunnen ook niet beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening.

Verzoeker levert het bewijs van toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van zijn echtgenote.

Het inkomen dat de referentiepersoon ontvangt in het kader van art. 60 van de OCMW-wet kan niet worden beschouwd als een leefloon zoals door verwerende partij wordt aangevoerd in haar bestreden beslissing.

De echtgenote van verzoeker geniet dan ook geen sociale bijstand.

De referentiepersoon is reeds lange tijd werkzaam. Verzoeker levert duidelijk het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voert onder meer aan dat de gemachtigde de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door de inkomsten uit tewerkstelling van zijn echtgenote, mevrouw A.K, niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen aangezien zij is tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna verkort de OCMW-wet). Verzoeker wijst erop dat dit wel degelijk tewerkstelling zou betreffen en dat het feit dat dit een tewerkstelling is op grond van artikel 60 van de OCMW-wet hier geen afbreuk aan zou doen, nu dit niet als financiële maatschappelijke dienstverlening, noch als sociale bijstand kan worden beschouwd. Hij wijst er tot slot op dat zijn echtgenote reeds lange tijd werkzaam is en zij wel het bewijs levert van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen dat de gemachtigde geheel terecht zou geoordeeld hebben dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet inhoudt dat het leefloon wordt uitbetaald als loon en dat het een vorm is van een aanvullend bijstandsstelsel, waardoor de referentiepersoon ten laste is van de openbare overheden, omdat het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gevallen of gestapt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid of in het arbeidsproces.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Deze beoordeling gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt [...]."

De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van mevrouw A.K, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker om aan te tonen dat zijn echtgenote, als referentiepersoon, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, loonfiches van

oktober, november en december 2014 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij is tewerkgesteld door het OCMW van Antwerpen, met een gemiddeld inkomen van ongeveer 1400 euro netto, hetgeen door verweerder niet wordt betwist. Het wordt door de partijen niet betwist dat deze tewerkstelling steunt op artikel 60, § 7 van de OCMW-wet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag heeft afgewezen om de volgende reden:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden een aantal loonfiches voorgelegd. Uit het voorgelegde loonfiches van het OCMW Antwerpen dd oktober, november, december 2014 blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon. De Belg geniet op die manier dus nog steeds sociale bijstand, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt zonder tewerkstelling art. 60. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.”

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn en dat middelen niet mogen verkregen worden via aanvullende bijstandsstelsels.

Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever arbeid te verrichten (de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna verkort de arbeidsovereenkomstenwet). De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

Zoals verweerder in de nota zelf stelt, is de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de betrokkene dus elders werk vinden en dus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. Artikel 40ter, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt overigens duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op voorwaarde dat de betrokkene actief naar werk zoekt. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een artikel 60, § 7 tewerkstelling geen beroep op de sociale bijstand en het is uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, “Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht”, *T. Vreemd.* 2015, 167.).

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die betrokkene ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen

verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De Raad herhaalt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen moet aantonen. *In casu* blijkt dat verzoekers echtgenote zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van Antwerpen, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst. Het moet worden aangestipt dat tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet zoals verzoeker aanvoert, inderdaad niet kan beschouwd worden als financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, *Socialezekerheidsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is.

De gemachtigde stuurt aan op het feit dat het loon dat wordt verkregen uit een dergelijke tewerkstelling inderdaad niet meer zou zijn dan een premie bij het leefloon of "leefloon dat verder wordt uitbetaald bij wijze van loon", doch kan hierin in het geheel niet gevolgd worden. De gemachtigde en verweerder in de nota gaan hierbij op flagrante wijze voorbij aan het feit dat leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl "de vergoedingen", zoals verweerder het in de nota noemt, die mensen ontvangen in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet, wel degelijk als loon moeten worden beschouwd voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon. Waar verweerder in de nota nog verwijst naar een arrest van de Raad, blijkt vooreerst dat dit geen recent arrest is en de rechtspraak steeds een evolutie kan ondergaan en weze het vervolgens opgemerkt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dan ook dat de gemachtigde op onredelijke wijze de inkomsten van de Belgische echtgenote niet in overweging heeft genomen en onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze zou aangetoond hebben te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, door louter te wijzen op de aard van de tewerkstelling en het loon verkeerdelijk te beschouwen als een premie op het leefloon, terwijl de tewerkstelling wel degelijk een arbeidscontract inhoudt waarbij werk moet worden geleverd tegen betaling van loon en verzoeker recente loonfiches heeft voorgelegd van zijn echtgenote met een gemiddeld maandelijks inkomen van ongeveer 1400 euro.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Gezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet verder te worden onderzocht.

2.2 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing van de gemachtigde van 28 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 29 april 2015 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES